

ΨΑΡΑΔΕΣ

Τώρα πού φουσοῦν βοριάδες
Καὶ τὸ κῦμα εἶνε ψηλό,
Ἄχ! ἄς εἶμαστε ψαράδες
Μέρα - νύχτα στὸ γιालό!

Τ' ἄσπρο κῦμα νὰ μᾶς λούζη
Σκάζοντας στὴν κουπαστή,
Τ' ἀγριοβόρι νὰ μᾶς τσουΐζη,
Κι' ὅμως νὰ μαστε ζεστοί.

Νὰ μᾶς χαιρετοῦν οἱ γλάροι
Μὲ ζηλιάρικη κραξιά,
Νὰ μὴ φεύγη οὔτ' ἓνα ψάρι
Ἄπ' τὴν κάθε μας ριξιά.

Κάθε πού ἀποσταίν' ἡ τράτα,
Μεσημέρι - ἀποβραδύ,
Ἄπ' τὴν πλούσια μας πινιάτα
Νὰ χορταίνουμε φαγί.

“Όταν ράβουμε τὰ δίχτυα
 Σ’ ἀκρογιάλι ἀμμονδερό
 Νὰ περνοῦν τὰ μερονύχτια
 Μὲ τραγούδια καὶ χορό,

Κι’ ὅταν μᾶς κρατοῦν οἱ μπόρες
 Μέσ’ στὶς λιμανοφωλιές,
 Νὰ περνοῦμε λίγες ὄρες
 Στὶς φτωχές μας φαμελιές.

Τῆ σκεπὴ θὰ σειοῦν βοριάδες,
 Μὰ στὴν πιὸ ζεστὴ γωνιά
 Θὰ γονεῖουμε οἱ ψαράδες
 Τῶν ψαράδων τῆ γενιά!

Ναΐπιακτος

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

